

De stelling: De samenleving verkeert in een crisis ja/nee... en ik...

Door Ds. H el ne Evers, predikant in de Sionskerk 21 mei 2012 Ambtsdragersvergadering PGZ

Voorstellen

Mijn naam is H el ne Evers. Ik mag predikant zijn in de Sionskerk in Zwolle Noord, nu al weer 7 jaar. Sinds januari 2012 mag ik het werk delen met mijn collega ds. Ruilof van Putten. U heeft hem zojuist gezien en gehoord. Ds. Van Putten heeft nu vooral het jeugdwerk onder zijn hoede en is nauw betrokken bij het missionaire werk van de Sionskerk.

Bovenplaatselijk werk

Naast mijn predikantschap in de Sionskerk ben ik ook nog betrokken bij een paar landelijke commissies en colleges die de Generale Synode adviseren. Op die manier probeer ik bovenplaatselijk mee te denken voor ons hele land, visie te ontwikkelen voor heel de kerk.

En verder ben ik als docent verbonden aan een paar hogescholen en universiteiten: de Christelijke Hogeschool Ede en aan de Evangelische Theologische Faculteit te Leuven. Hier worden kerkelijk werkers en predikanten opgeleid. Ik doceer het vak kerkrecht, waarin ik mij heb gespecialiseerd.

Deze kennis van het kerkrecht kwam overigens ook heel goed van pas bij het zoeken naar nieuwe wegen in nieuwe situaties, zoals we gezien hebben bij de bevestiging van de eerste onbezoldigde predikant in Nederland, hier in Zwolle. En wie weet welke nieuwe vormen van kerkzijn er de komende tijd in een missionaire situatie ontwikkeld moeten gaan worden.

Missionair gemeentezijn

Het missionaire werk, het missionair gemeentezijn, is een accent dat steeds meer kenmerkend wordt voor de Sionskerk. Het is gegroeid, als ik terugkijk, sinds 2008 sinds het 25 jarig jubileum van de Sionskerk. Wij wilden toen nadrukkelijk ons jubileum vieren met de wijken in Zwolle-Noord: Aalanden en Holtbroek en ook v or die wijken, voor de bewoners.

Als je missionair-kerk wil zijn, tenminste zo is het ons vergaan, dan maak je eigenlijk drie fasen door.

Bij ons was de eerste fase die van de bewustwording, van niet-kerkelijke mensen om ons heen, vaak ook niet-gelovigen, en dat we nadrukkelijk voor h en kerk wilden zijn. Daarv or waren we als gemeente vooral op onszelf gericht, met ons eigen 'ding' bezig, om het maar eens populair te zeggen: de gemeenteleden kenden elkaar, in ieder geval van gezicht, en iedereen wist ook ongeveer hoe het er aan toging in de kerk, was vertrouwd met de kerkdiensten. Met vreemden, met onbekenden, met gasten werd niet bewust rekening gehouden. Door die nieuwe bewustwording gingen we ons eigen doen en laten bekijken vanuit de ogen van een buitenstaander, een nieuwkomer, een gast.

Dat werd de 2e fase bij ons: dat we wel bewust rekening met gasten en bezoekers gingen houden. We gingen nieuwkomers welkom heten, informatie op hen toespitsten, speciale ontmoetingen creëren voor nieuwkomers, gastheren en gastvrouwen aanstellen, informatiemappen maken, enz.

En het wonderlijke is geweest dat er een wisselwerking ontstond: naarmate wij meer openstonden voor nieuwkomers, erop ingesteld waren, des te meer nieuwkomers kwamen er ook. Dit is een ervaring die veel missionaire gemeenten delen, zonder dat het overigens verklaard kan worden...

Nieuwkomers, dat zijn dan dikwijls gemeenteleden die na jaren afwezigheid weer toevallig eens binnenkomen ('herintreders'), christenen uit andere kerken en gemeenten die eens komen shoppen en niet-christenen die op zoek zijn... En met name deze laatste en eerste genoemde groep vormen de echte doelgroep.

Gáán: missionair en diaconaal

Tot dan toe hebben fasen 1 en 2 nog steeds iets van de beweging van het: kom maar naar ons. Komt u naar onze "veilige" plaats. De ander moet die moeilijke drempel over...

De 3e fase, en daar komen we nu in, is dat we hen ook willen opzoeken op de plaats waar zij zijn. Dat is voor ons de moeilijkste fase. Daar hebben we het minst ervaring mee, maar dat heeft nadrukkelijk wel de beweging van gaan: nu moeten wij die drempel over.....

Gaan: naar de plaatsen waar mensen zijn, zowel letterlijk...de wijk in, buurtcentra, jeugd op voetbalveldjes en hangplekken, als figuurlijk: waar zitten de mensen mee, hoe bereiken wij hen in hun "veilige" omgeving.

En in deze fase zijn wij ook nadrukkelijk een diaconale gemeente aan het worden: hoe kunnen wij de omgeving dienen met het evangelie, met het omzien naar mensen in hun druk, mensen in de knel, kinderen in de knel.

Extra studie

Voor ons als kerkenraad van de Sionskerk en voor mij als predikant betekent dit bijvoorbeeld dat ik een speciale studie ben gaan volgen, een master in Kampen: de Master Missionair Gemeente-zijn. Omdat ik als opgeleid predikant voor de Protestantse Kerk in Nederland (PKN) sterk het gevoel had dat ik uitgerekend hiervoor niet goed genoeg ben opgeleid. Ik voel mij onvoldoende toegerust voor het kerkzijn in een missionaire situatie.

En natuurlijk ben ik erg blij met initiatieven van het missionaire werk van de landelijke Protestantse Kerk, die plaatselijke gemeenten helpt in hun poging om mensen te bereiken.

De stelling: De samenleving verkeert in een crisis ja/nee... en ik...

En dit brengt mij bij de stelling van deze tweede ronde: De samenleving verkeert in een crisis ja/nee... en ik... Ik ben geneigd inderdaad te zeggen ja en nee. Eerst maar: nee. Nee, de samenleving bevindt zich niet in een crisis, als we kijken hoe goed veel dingen gaan in Nederland. De gezondheidszorg is in feite nog nooit zo goed geweest. En als ik kijk naar de mensen die er werken, dan zie ik heel veel toewijding, mensen zijn vriendelijk hebben echt oog voor anderen. Natuurlijk zijn er overal rotte appels, mensen die alleen hun eigen belang op het oog hebben, maar ik zie ook heel veel goeds. Hetzelfde in het onderwijs: onze bevolking is nog nooit zo goed opgeleid geweest. Als we kijken naar de werkloosheid, dan groeit deze, maar het is nog altijd beduidend beter als in landen als bijvoorbeeld Spanje. Wat de politiek en het bestuur van ons land betreft: er zijn nog altijd mensen bereid om zich in te zetten voor het bestuur van ons land, zowel lokaal als landelijk. Na de ontstane politieke impasse mogen we met het op de valreep gesloten Lente-akkoord bijzonder dankbaar zijn. In het onlangs uitgebrachte rapport van de Verenigde Naties staat Nederland in de top van landen waar mensen zich het gelukkigst voelen, wereldwijd op de 4e plaats.

Ik zie deze toewijding in zorg, onderwijs en politiek als vruchten van de eeuwenlange christelijke traditie in Nederland, waar inzet voor zieken, armen, samenleving, onderwijs en naastenliefde kenmerken van zijn van het onderwijs van de Bijbel en discipelschap van Jezus.

De samenleving verkeert in een crisis ja/nee, als we kijken naar het tempo waarmee door de bevolking vrij massaal afscheid wordt genomen van het christelijke geloof, dan zeg ik: ja, de samenleving gaat steeds meer in een crisis verkeren.

In de ontkerkelijking van Europa heeft Nederland jarenlang voorop gelopen. In het rapport van het Sociaal Cultureel Planbureau "Godsdienstige veranderingen" is te lezen dat per dag 7600 Europeanen de kerk verlaten. Onze eigen Protestantse Kerk in Nederland verliest per week al 1200 leden.

Jezus was overigens bekend met 'kerkverlating'. Vele volgelingen van Jezus hebben Hem verlaten, Johannes 6: 66. Dan vraagt Jezus aan de 12 discipelen: "Willen jullie soms ook weggaan?"

Jezus vraagt: "Willen jullie soms ook weggaan?"

De band met het christelijk geloof wordt losser, de band met Christus ook: mensen bidden minder en mensen laten ook steeds minder het christelijk geloof een relevante rol spelen in hun levensbeslissingen, aan de andere kant zoeken mensen naar een nieuwe invulling, naar zingeving van hun leven. Die nieuwe invulling wordt soms niet gevonden, dan blijft er een leegte, soms wordt zingeving gevonden in materiële zaken, spullen, auto, huis, vakantie, soms in andere godsdiensten, soms in een mix.

In huiskamers zag je vroeger vaak een houten kruisje aan de muur. De kruisjes zijn inmiddels weggehaald en nu worden er Boeddhabeelden op de vensterbank gezet.

"Heer, naar wie zouden we moeten gaan? U spreekt woorden die eeuwig leven geven".

Ik maak natuurlijk deel uit van deze samenleving, ik zie deze ontwikkelingen, ik zie ook wereldwijd een andere ontwikkeling: per dag komen er elders op de wereld 23.000 christenen bij. Het Evangelie is nu in elk land te vinden, in elk dorp in elke taal is een Bijbel: nog nooit is de groei zo groot geweest. Dit zijn de tekenen waar we op moeten letten.

Petrus antwoordt op Jezus vraag: "Heer, naar wie zouden we moeten gaan? U spreekt woorden die eeuwig leven geven". Johannes 6:67

.... En ik... Als predikant probeer ik in de Nederlandse situatie in de eerste plaats de gemeente van Christus te bemoedigen in haar gemeente-zijn. Haar te helpen bij haar diepste wezen: Christus lief te hebben, God te eren en Jezus na te volgen door de Heilige Geest.

En hierin proberen we een hand te reiken aan de zoekers in onze samenleving, aan mensen die de leegte niet langer willen verdragen, hierin proberen we de drempel naar het Christelijk geloof zo laag mogelijk te maken, het onderwijs zo duidelijk en relevant mogelijk voor ons leven: zowel in de preken, als in andere geloofscursussen. Om zo met anderen de liefde van God en de genade in Jezus Christus te delen. En zo willen wij gemeente zijn totdat de Heer Jezus terugkomt. In die verwachting leven wij!

Dit in vogelvlucht over onze samenleving, de Sionskerk en mijzelf. Dank u wel.